

## **“Τίποτε δεν δίνει σ' ένα φοβισμένο άνθρωπο περισσότερο κουράγιο από το φόβο ενός άλλου”**

(Umberto Eco)

Αν στο ρόλο του φοβισμένου ανθρώπου βάλουμε το κράτος τότε ο φόβος του άλλου, του ξεσηκωμένου πλήθους, εν τοιαύτη περιπτώσει, ήρθε την κατάλληλη στιγμή. Και αυτή τη φορά δεν ήρθε μόνο από τους ειδήμονες στην διασπορά του φόβου -το κράτος, τ' αφεντικά και το δεξί τους χέρι (και δεν είναι τυχαία το δεξί) τα Μέσα Μαζικής Σύγχυσης- αλλά και από ένα τμήμα του πλήθους που ηθελημένα ή και όχι έπαιξε στο παιχνίδι των ειδημόνων. Αλλά ας πάρουμε τα γεγονότα απ' την αρχή.

Τετάρτη 5 Μαΐου. Γενική πανελλαδική απεργία. Οι μετριοπαθείς εκτιμήσεις μιλάν για 200.000 διαδηλωτές στο κέντρο της Αθήνας και άλλες 100.000 στις πόλεις της υπόλοιπης Ελλάδας ενάντια στην επιβολή των σκληρότερων οικονομικών, αντικοινωνικών, αντεργατικών μέτρων των τελευταίων χρόνων. Και ήταν η πρώτη φορά μετά την μεταπολίτευση που ένα τόσο μεγάλο και ετερόκλητο πλήθος -άνεργοι, εργαζόμενοι, φοιτητές, νεολαίοι, πολιτικοποιημένοι και μη- κατέβηκαν στο δρόμο με κοινό στόχο (κάτι που για χρόνια παραγκωνιζόταν από προσωπικές – συντεχνιακές διεκδικήσεις) την αμφισβήτηση του παρόντος πολιτικοοικονομικού συστήματος. Κάτι που φυσικά ξέχασαν να αναφέρουν στα ολοήμερα απεργοσπαστικά τους παράθυρα τα καλοκουρδισμένα δημοσιογραφικά φερέφωνα. Φρόντισαν ωστόσο να εκμεταλλευτούν στο έπακρο τον τραγικό θάνατο τριών ανθρώπων.

Και δεν περιμέναμε να μην το κάνουν. Όπως δεν περιμέναμε από εργοδότες και αφεντικά (βλέπε Βγενόπουλος) να τηρούν κανόνες ασφαλείας εργαζομένων ή να σέβονται το δικαίωμα στην απεργία εις βάρος των κερδών τους. Όπως δεν περιμέναμε οι μπάτσοι να τρέξουν για να σώσουν τη ζωή των τριών εγκλωβισμένων υπαλλήλων στην τράπεζα. Για τον λόγο αυτό δεν θα αρκεστούμε μόνο στην επίδοση κατηγοριών σε αφεντικά – γνωστούς έτσι κι αλλιώς, δολοφόνους. Ούτε όμως επιθυμούμε να καταδείξουμε τους φυσικούς αυτουργούς αυτής της δολοφονίας, είτε πρόκειται για προβοκάτσια (συνήθης πρακτική κράτους και παρακράτους), είτε πρόκειται για μια ασυνείδητη πράξη -αποτέλεσμα οργής ή πύρινου φετιχισμού, είτε τέλος πρόκειται για μια εσκεμμένη και συνειδητή κίνηση - έκφραση μιας μηδενιστικής, αντικοινωνικής και καταστροφικής, όπως αποδεικνύεται, στην πράξη αντίληψης. Όποιας πρακτικής κι αν είναι αποτέλεσμα το τραγικό αυτό γεγονός, εμάς μας βρίσκει αντίθετους και ξένους. Όχι μόνο λόγω του άδικου χαμού ανθρώπων ζώων αλλά και γιατί ποτέ δε θα δρούσαμε ή θα υποστηρίζαμε δράσεις που θα υπονόμευαν και θα πισωγύριζαν τους αγώνες και τις κατακτήσεις μας ή δράσεις που θα στρέφονταν ενάντια σε άλλα καταπιεσμένα και εξουσιαζόμενα κοινωνικά κομμάτια.

Αν υπάρχει ωστόσο κάποιο σημείο στο οποίο εντοπίζουμε την πολιτική ευθύνη του ευρύτερου ριζοσπαστικού, αντιεξουσιαστικού χώρου (αν και θα μπορούσε να βρίσκεται στην ίδια θέση οποιοσδήποτε χώρος χρησιμοποιεί τα ίδια μέσα) είναι στο σημείο εκείνο, που δεν κατάφερε να επικοινωνήσει αποτελεσματικά τις πρακτικές και τις δράσεις του συλλογικά και αυτοοργανωμένα με όρους αλληλεγγύης.

Ωστόσο, αυτή η ανάγκη για κριτική και αυτοκριτική, που προέκυψε ακόμα εντονότερα μετά την πέμπτη Μάη, σε καμία περίπτωση δε θα μας καθηλώσει σε μια μοιρολατρική απραξία. Πόσο μάλλον, όταν με αφορμή την προσπάθεια του κράτους να προστατεύσει το σύστημα που υπηρετεί (και το οποίο βάλλεται το τελευταίο διάστημα από τις αντιδράσεις του κόσμου με αιχμή τα νέα μέτρα) αλλά και με αφορμή τον θάνατο των τριών ανθρώπων, προσπάθησε να εκβιάσει την κοινωνική συναίνεση ώστε να ενισχύσει τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς, με την ευγενική πάντα χορηγία των μέσων μαζικής Χειραγώγησης.

Η αρχή έγινε την ίδια κιόλας μέρα. Μέσα σε ένα κλίμα εκδικητικότητας και τρομοκρατίας από μεριάς “προστατών” του πολίτη, μετά το ανθρωποκυνηγητό που ακολούθησε το τέλος της πορείας, πραγματοποιήθηκε βίαιη εκκένωση της κατάληψης Ζαΐμη στο κέντρο της Αθήνας.

Ακολούθησε, ακόμα επιθεση στο Στέκι Μεταναστών στα Εξάρχεια με αποτέλεσμα τον τραυματισμό ανθρώπων που βρίσκονταν εκεί αλλά και φθορές στο κτήριο και σε έντυπο υλικό. Ακόμα, πραγματοποιήθηκαν επιθέσεις σε οποιονδήποτε προσπαθούσε να προσεγγίσει τις γύρω περιοχές (κάτοικοι της περιοχής που διαμαρτυρήθηκαν για την κατάσταση χούντας που επικρατούσε, ξυλοκοπήθηκαν μετά την εισβολή των μπάτσων μέσα στο ίδιο τους το σπίτι με αποτέλεσμα ένα σπασμένο χέρι και αρκετά σπασμένα δόντια), ή τύχαινε απλά να βρίσκεται στον δρόμο τους (χαρακτηριστική η εικόνα της αιμόφυρτης από τα ΜΑΤ ηλικιωμένης που κυκλοφόρησε στα ηλεκτρονικά μέσα). Επιπροσθέτως, πρέπει να αναφερθεί η χρήση των νέων “κάτι λιγότερο από φονικών” (“less than lethal” σύμφωνα με την εταιρία κατασκευής τους) όπλων της αστυνομίας όπως οι νέες χειροβομβίδες κρότου λάμψης που εκτός από εκκωφαντικό θόρυβο και μεγάλο ωστικό κύμα προκαλούν εγκαύματα ακόμα και σε μεγάλη απόσταση από το σημείο ρίψης τους με αποτέλεσμα τον τραυματισμό πολλών διαδηλωτών και περαστικών.

Φυσικά, όλα τα παραπάνω δεν έχουν ακουστεί στα δελτία ειδήσεων, όπως άλλωστε δεν έχουν ακουστεί και οι επιθέσεις κράτους και παρακράτους σε άλλες καταλήψεις, αυτοοργανωμένους χώρους και πολιτικά και κοινωνικά στέκια το τελευταίο χρονικό διάστημα. Ο λόγος βέβαια για τις επιθέσεις αυτές δεν είναι ότι στεγάζουν “τρομοκράτες” και “κακοποιά στοιχεία”, όπως περίτρανα ισχυρίζονται μπάτσοι και εισαγγελείς (ο εισαγγελέας Γ. Σανιδάς έδωσε εντολή το 2009 να ασκηθούν διώξεις σε καταληψίες αλλά και ιδιοκτήτες κατειλημμένων κτηρίων με την υπόνοια ότι εντός αυτών διενεργούνται αξιόποινες πράξεις) αλλά η προσπάθεια των εξουσιαστών και των κολαούζων τους να καταπνίξουν και να εμποδίσουν την εξάπλωση ενός διαφορετικού τρόπου ζωής και σκέψης, ο οποίος οργανώνεται και προτάσσεται από τα εγχειρήματα αυτά και αντιτίθεται ευθέως στο δικό τους εξουσιαστικό σύστημα.

Σαν καταληψίες της Αντιβίωσης με προτάγματά μας την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη, την συλλογική και αδιαμεσολάβητη δράση, την αντιεραρχία, την αντιεμπορευματικότητα, δεν επιθυμούμε παρά να συμβάλουμε στην διάδοση και όχι στην επιβολή αυτού του διαφορετικού τρόπου ζωής. Χωρίς να διαθέτουμε κάποιο εγχειρίδιο για την δημιουργία της ελεύθερης, αταξικής κοινωνίας αλλά με πάθος και δημιουργική όρεξη για την επίτευξή της. Κι αν η προοπτική μιας διαφορετικής κοινωνίας φαντάζει μακρινή, τα προτάγματά μας βρίσκουν έδαφος και αποτελούν αντιπρόταση σε όλο το φάσμα της σημερινής κοινωνίας της κατανάλωσης, της ιδιοκτησίας και όχι μόνο... Σε μια πραγματικότητα που παρουσιάζει την οικονομική κρίση σαν την άφιξη της δυστυχίας και προτρέπει τον καθένα σε ατομικιστικές λύσεις, ώστε να επιβιώσει, η αντιπρόταση για ζωή έρχεται μέσα από τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα: συλλογική κουζίνα, χαριστικά παζάρια, καταλήψεις στέγης, αυτοοργανωμένα καφενεία, επανοικειοποίηση δημόσιων χώρων, αντιεμπορευματικές εκδηλώσεις.

Ακόμα, δεν μπορούμε παρά να σταθούμε αλληλέγγυοι τόσο στους συντρόφους της κατάληψης Ζαΐμη και στους συντρόφους στο Στέκι Μεταναστών όσο και σε όλους τους συναγωνιστές και τους χώρους που αντιστεκόμενοι, βρίσκονται στο στόχαστρο κράτους και παρακράτους. Ο επόμενος στόχος, έτσι κι αλλιώς μπορεί να είμαστε εμείς. Γι' αυτό, ως οφείλουμε απέναντι στις ιδέες και τις βλέψεις μας για έναν διαφορετικό κόσμο, θα βρισκόμαστε πάντα δυναμικά ενάντια σε όλους αυτούς που προσπαθούν να μας καταστείλουν, να μας φιμώσουν, να μας εξουσιάσουν ή να μας περιθωριοποιήσουν.

**Κατάληψη**  
**ANTIBIΩΣΗ** 

Παπανδρέου 2 και Μπελογιάννη  
(παλιό νοσοκομείο χατζηκώστα)

**antiviosi.squat.gr**

**e-mail: [antiviosi.squat@gmail.com](mailto:antiviosi.squat@gmail.com)**